

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Wilchowska
Protokolant:	stażysta Paulina Narkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 stycznia 2017 r. w B.

sprawy z powództwa T. P.

przeciwko A. P.

o zapłatę

I. Oddała powództwo.

II. Zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu części kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka T. P. wniosła pozew o naprawienie szkody przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mrągowie A. P. wyrządzonej w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym pod sygn. KM 85/02, poprzez zapłatę łącznej kwoty 58.723,14 zł, na którą składa się należność główna w wysokości 14.606,80 zł oraz odsetki liczone od dnia 12 lutego 2002 r. do 17 kwietnia 2016 r., a także dalsze odsetki od dnia wniesienia pozwu.

Nadto podała, iż pozew o naprawienie szkody w postępowaniu egzekucyjnym został wniesiony na podstawie art. 23 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Ustawodawca w jej ocenie nie przewidział w tej ustawie żadnych możliwości mediacji w stosunku do ewentualnej szkody wywołanej czynnościami funkcjonariusza publicznego w ramach postępowania egzekucyjnego, które prowadzone jest poprzez przymus sądowy na podstawie tytułu wykonawczego.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż naruszono art. 16 ustawy o komornikach i egzekucji, albowiem uwzględniając art. 379 pkt 2 kpc poprzez prowadzenie egzekucji mimo, że przepisy prawa tego zabraniają. Wniosek egzekucyjny wierzyciela jest datowany na 12 lutego 2002 r., natomiast pismo o rozszerzeniu pierwotnego wniosku w dacie 17 maja 2002 r. Wniosek egzekucyjny został podpisany przez adw. D. S., natomiast pełnomocnictwo procesowe przez P. P.. Adwokat, który może być pełnomocnikiem a nie wskazał pochodzenia tego pełnomocnictwa dopuszcza się wedle powódki uchybienia art. 89 § 1 kpc, natomiast Komornik Sądowy w trybie art. 130 § 1 kpc powinien wezwać do usunięcia tego braku. W związku z tym, że Komornik nie dokonał tej czynności zastosowanie powinien mieć art. 130 § 2 kpc. Komornik nie zbadał ani nie wezwał do usunięcia tego braku i dlatego należało zbadać czy w postępowaniu egzekucyjnym Km 85/02 nie doszło do nieważności postępowania, co miało wpływ na przerwanie biegu terminu przedawnienia. Wniosek egzekucyjny z dnia 12 lutego 2002 r. został podpisany przez osobę, która może być pełnomocnikiem, ale nie wykazała tego pełnomocnictwa procesowego zgodnie z przepisami kodeksu

postępowania cywilnego. Brak ten winien być potraktowany jako brak formalny pisma procesowego uniemożliwiający nadanie sprawie biegu i uzupełniony w trybie postępowania naprawczego określonego w art. 130 kpc. W związku z bezczynnością Komornika w podejmowaniu stosownych działań i naruszeniu przepisów art. 126 § 3 kpc w zw. z art. 130 § 1 kpc poprzez nadanie wnioskowi wierzyciela obarczonemu brakiem formalnym w postaci nieważności dalszego postępowania (art. 9 pkt 2 kpc), doszło do nieważności czynności zgodnie z art. 167 kpc wszczynającej postępowanie egzekucyjne.

Powódka podała, że komornik naruszył art. 130 kpc w zw. z art. 167 kpc. W dniu 17 maja 2002 r. na żądanie Komornika, pismem wierzyciel nakazał Komornikowi rozszerzenie wniosku pierwotnego o wszczęcie egzekucji z nieruchomości, jako kolejny sposób. Pismo to, nie wskazuje ściśle majątku dłużniczki, nie podaje lokalizacji nieruchomości. Jest to istotne z punktu możliwości prowadzenia egzekucji, gdyż majątek dłużniczki w tym czasie to 1/2 nieruchomości ul. (...) lokalu mieszkalnego ul. (...). Komornik, choć związany wnioskiem na podstawie art. 804 kpc, miał obowiązek sprawdzić wniosek pod względem formalnoprawnym. Wobec bezskuteczności przeprowadzonych licytacji w dniach 1 marca 2004 r. i 31 maja 2004 r. do nieruchomości położonej w M. ul. (...), jak i skutecznej licytacji lokalu mieszkalnego ul. (...) w M. w dniu 11 kwietnia 2005 r., wierzyciel prowadził egzekucję po 11 kwietnia 2005 r. do ruchomości. W ocenie powódki wierzyciel brał udział przypadkiem bez podstawy prawnej w tej egzekucji.

Powódka zarzuciła naruszenie art. 823 kpc wobec bezskuteczności przeprowadzonych licytacji w dniach 1 marca 2004 r. i 31 maja 2004 r. do nieruchomości położonej w M. ul. (...), jak i skutecznej licytacji lokalu mieszkalnego ul. (...) w M. w dniu 11 kwietnia 2005 r., wierzyciel prowadził egzekucję po 11 kwietnia 2005 r. do ruchomości.

Wedle twierdzeń pozwu naruszono art. 788 kpc poprzez przyjęcie, że wierzyciel, który nie nabył uprawnień do prowadzenia egzekucji, może tą egzekucję prowadzić. Zgodnie z art. 123 § 1 kc bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju. Data 26 marca 2009 r. jest dniem utraty przez podmiot (KRS (...)) (...) Sp. z o. o. w U. zdolności sądowej i rejestrację następcy prawnego (KRS (...)) (...) Sp. z o. o. w T.. Wskazał, że przyczyny i skutki umorzenia postępowania egzekucyjnego, są bardzo mocno akcentowane i jednolite w orzecznictwie Sądu Najwyższego. O tym, że pierwotny wierzyciel utracił zdolność Sądową a następca prawny nie ma uprawnień do prowadzenia egzekucji świadczy postanowienie Komornika z dnia 25 czerwca 2014 r., gdzie kieruje je do następcy prawnego bez modyfikacji tytułu wykonawczego zamiast do wierzyciela w egzekucji.

Powódka zarzuciła uchybienie przez pozwanego art. 49 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji wykazując, że prawomocnym postanowieniem z dnia 25 czerwca 2014 r. wierzyciel żądał 24.569,17 zł, podczas gdy z nakazu zapłaty wynikała kwota 17.673,54 zł i wskazanie, że zapłata nastąpiła w dniu 24 czerwca 2014 r., awers nakazu zapłaty, kiedy Sąd Rejonowy w Mrągowie I Wydział Cywilny w postanowieniu z dnia 12 stycznia 2007 r. sygn. akt I Co 17/04 nakazał zapłatę i w ciągu 21 dni komornik powinien przelać środki dla wierzyciela.

Uniemożliwienie powódce możliwości obrony przed nadaniem klauzuli wykonalności, poprzez prowadzenie egzekucji na podstawie nakazu zapłaty, a nie tytułu wykonawczego. Wydanie postanowienia z dnia 25 czerwca 2014 r. na podstawie nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Szczytnie, kiedy ten Sąd go nie wydał.

Pozwany uchybił zdaniem powódki art. 49a ustawy o komornikach sądowych i egzekucji poprzez nie wykonanie czynności wskazanych przez wierzyciela wnioskiem z dnia 12 lutego 2002 r. i swoją bezczynnością doprowadził do umorzenia postępowania wobec bezskuteczności. Naruszenie przepisów art. 824 § 1 pkt 3 kpc w zw. z art. 827 § 1 kpc poprzez przyjęcie, że postanowienie komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z dnia 25 czerwca 2014 r. i wysłuchanie stron, było czynnością procesową zgodną z prawem, w przypadku posiadania przez dłużniczkę majątku w wartości ok. 360.000 zł w brzmieniu tego artykułu „iż z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów postępowania”. Wysłuchania stron w tym wierzyciela pierwotnego, który nie miał zdolności sądowej, a następca prawny uprawnień do prowadzenia egzekucji, oraz braku notatki z przesłuchania dłużniczki.

Dodatkowo w piśmie z 28 października 2016 r. powódka wskazała na brak podpisu na wniosku, brak pełnomocnictwa lub załączników, brak określenia osoby dłużnika, danych oraz adresu, brak wskazania sposobów egzekucji czy określenia dochodzonego roszczenia, co powinno spowodować wyznaczenie dla wierzyciela, terminu do ich uzupełnienia. W tym przypadku, organ egzekucyjny wzywa wierzyciela do poprawienia, uzupełnienia wniosku lub czynności zawnioskowanej w terminie tygodniowym pod rygorem jego zwrotu (art. 130 § 1 w zw. z art. 13 § 2 kpc). Pełnomocnik powódki podał, iż Komornik Sądowy A. P. nie wezwał wierzyciela do uzupełnienia braku formalnego zgodnie z art. 130 kpc wierzyciel nie potwierdził w żaden sposób umocowania swojego pełnomocnika, który nie mógł być pełnomocnikiem, Komornik nie zwrócił wniosku wierzycielowi. Nadto powódka wskazała naruszenie art. 804 kpc w związku z prowadzeniem aż do dnia 25 czerwca 2014 r. egzekucji przez Komornika Sądowego, mimo braku podstaw do jej prowadzenia, co naraziło dłużniczkę na przyrost odsetek za spóźnienie, jak i pozbawienie możliwości obrony, gdyż zgodnie z brzmieniem art. 167 kpc jeżeli wniosek egzekucyjny nie wywołał żadnych skutków jakie wiąże z nim ustawa to wszelkie czynności procesowe nie mogą odnieść żadnego skutku jak i bezprawne przerwanie biegu terminu przedawnienia, co wynika z wyroku Sądu Rejonowego w Mrągowie wskazanego w następnym zdaniu. Powzięte wiadomości pochodzą z akt Km 85/02, które udostępnił Komornik przed wniesieniem powództwa z art. 840 kpc, tj. przed dniem 17 kwietnia 2016 r. Skarga na czynności Komornika dotyczy tylko tych czynności, których Komornik dokonał i powiadomił dłużnika lub tych czynności, których nie dokonał a wynikają z litery prawa i wiedzy dłużnika. Egzekucja roszczeń przez organy Państwa powinna odbywać się w pełnym zaufaniu do tych organów, gdyż pozycja Komornika w egzekucji jest publiczno-prawna.

Zdaniem powódki Komornik Sądowy przeprowadzając egzekucję z nieruchomości w dniu 11 kwietnia 2005 r. w sprawie Km 85/01 przekroczył obowiązujące prawo wynikające z ustawy kodeks rodzinny i dla nieletnich, i dopuścił się uchybień do wyroku prawomocnego z dnia 16 maja 1995 r. sygn. akt III RC 47/95 (zał. nr 3) wydanego przez Sąd Rejonowy w Biskupcu III Wydział Rodzinny i Nieletnich ustanawiający tzw. rozdzielną majątkową co powoduje odrębność i majątkową jak i procesową. Postanowieniem z dnia 2 sierpnia 2002 r. Komornik połączył w jedno postępowanie egzekucyjne pod sygn. akt II Km 85/01 wierzycieli T. P. i W. P., mimo że nie mieli oni tytułu wykonawczego na współmałżonka. Miało to być na wniosek wierzyciela z postępowania Km 85/01, który posiadał tytuł wykonawczy tylko na W. P. i we wniosku żądał egzekucji z 1/2 nieruchomości, a więc zarówno Komornik jak i wierzyciel wiedzieli o ustroju majątkowym małżonków. Dowodem w sprawie na wiedzę Komornika jest zawiadomienie o wszczęciu egzekucji w sprawie KM 85/01, jak i nakaz zapłaty zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Nie zrozumiała też jest podstawa tego połączenia art. 926 § 1 kpc który wskazuje, że jakiegokolwiek połączenie egzekucji do nieruchomości może nastąpić jeżeli nie ma przeszkód prawnych. Komornik naruszył podstawowy przepis w egzekucji to jest art. 804 kpc przy czym nie należy zapominać, że Komornik Sądowy zgodnie z orzecznictwem judykatury związany jest wnioskiem co do sposobu egzekucji, jak i to, że Komornik A. P. prowadzi działalność prawniczą. Zaś przeprowadzając skuteczną egzekucję z nieruchomości Komornik spowodował szkodę na kwotę 4.266,74 zł. Szkoda ta wynika z Postanowienia Sądu Rejonowego w Mrągowie z dnia 12 stycznia 2007 r. sygn. akt I Co 17/04 będącego załącznikiem do sprawy I C 360/16 obecnie I C 350/16 w Sądzie Rejonowym w Biskupcu. Wiedzę o tej szkodzie posiadali z tego Postanowienia, które otrzymali dopiero w dniu 4 maja 2016 r. Jedynym dokumentem w tej sprawie jest Postanowienie Komornika z dnia 28 marca 2006 r. sygn. akt Km 85/01 o obciążeniu kosztami. Nawet ta czynność w ocenie pełnomocnika powódki została wykonana z naruszeniem prawa (wskazane przepisy w pozwie z Ustawy o Komornikach Sądowych i egzekucji) tj. terminu 7 do 21 dni.

W postanowieniu sygn. akt I Co 17/04 Sąd Rejonowy wskazał naliczenie odsetek za spóźnienie od dnia 9 maja 2005 r. Komornik Sądowy, jak wynika z nakazu zapłaty Komornik kwotę na zaspokojenie roszczeń 3.066,74 zł przekazał następcy prawnemu bez tytułu wykonawczego w dniu 24 czerwca 2014 r., czego dowodem jest właśnie zał. nr 1, na którym figuruje pieczęć za zgodność radcy prawnego z dnia 30.12.2014 r. jak i KRS (...) dostępny w systemie. Przepisy prawa przewidują, że z chwilą wpływu należności z roszczenia na konto organu egzekucyjnego, odsetki za opóźnienie nie powinny być naliczane. Sąd Rejonowy, który przeprowadził licytację z nieruchomości będąc organem egzekucyjnym, w w/w postanowieniu wskazał od kiedy wierzyciel ma prawo do żądania dalszych odsetek. Z postanowienia o umorzeniu postępowania z 2014 r. jasno wynika, że Komornik Sądowy wyliczenia swoje oparł o kwotę wynikającą w całości z tytułu wykonawczego. Brak tytułu wykonawczego na następcę prawnego jest uwidoczniiony

w Postanowieniu Sądu Rejonowego w Szczecinie sygn. akt XI GCo 319/15 z dnia 6 listopada 2015 r. Wątpliwości nie ma co do tego faktu, gdyż w postanowieniu z dnia 25 czerwca 2014 r. komornik wskazuje właśnie następcę prawnego. Z KRS pierwotnego wierzyciela wynika, że w 2009 r. utracił on zdolność sądową. W aktach sprawy jest notatka komornika jak usilnie telefonicznie ustala wierzyciela z pełnomocnikiem. Same tylko odsetki za spóźnienie to kwota ponad 9.000 zł od 9 maja 2005 r. do chwili obecnej.

Natomiast postanowieniem z dnia 25 czerwca 2014 r. komornik sądowy niezasadnie przerwał bezprawnie bieg terminu przedawnienia (art. 125 kc), który jest przepisem prawa materialnego. Dalej powódka wskazywała, że Sąd Rejonowy I Wydział Cywilny w wyroku z dnia 23 marca 2016 r. sygn. akt I C 485/14 podał, że następca prawny nie miał uprawnień do prowadzenia egzekucji, to mimo to bieg przedawnienia został przerwany i jest to całkiem odmienne stanowisko jakie ma Sąd Najwyższy w wyroku wskazanym wyżej jak i do instytucji dawności roszczenia. Komornik sądowy A. P. niewątpliwie przyczynił się do szkody majątkowej powodując że roszczenie wynikające z nakazu zapłaty może być egzekwowane przez kolejne lata zamiast zgodnie z prawem stać się roszczeniem naturalnym.

Umorzenie na bezskuteczność postępowania egzekucyjnego musi być poprzedzona wysłuchaniem stron. Jest to konieczne ze względu na art. 803 kpc. 4 czerwca 2014 r. Komornik Sądowy nie mógł wysłuchać dłużników ani wierzyciela z tytułu wykonawczego bo go nie było.

Uchybienie wszystkim wskazanym przepisom w ocenie powódki narusza system hierarchiczny prawa, albowiem nie może komornik czynić ze swego prawa i stanowiska użytku, który jest sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa i z zasadami współżycia społecznego naruszając jako organ publicznej władzy podstawowe prawa człowieka i obywatela płynące z Konstytucji prowadząc egzekucję na podstawie art. 13 § 2 kpc. Samo prowadzenie akt sprawy Km 85/02 wskazuje na bezprawność tego postępowania. W myśl § 21 ust. 2 i § 22 ust. 3 Rozporządzenia Ministra z dnia 20 grudnia 2005r. w sprawie określenia szczegółowych przepisów o biurowości i ewidencji operacji finansowych Kancelarii (...), w aktach sprawy powinny być uwidocznione wszystkie czynności wykonywane w tej sprawie w ramach innych postępowań. Rozporządzenie to jest też źródłem prawa. Prowadząc odmienne dokumentację tego postępowania, Komornik Sądowy naruszył prawo do obrony przed uchybieniami uniemożliwiając w ten sposób wgląd w aktualne czynności stanowiące ewentualnie źródło zaskarżeń.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut przedawnienia. Bieg przedawnienia roszczeń na podstawie art. 23 ustawy z 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji o odszkodowanie za szkodę poniesioną wskutek ewentualnego bezprawnego działania komorników wynosi trzy lata od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Wskazał, że okoliczności, na które lakonicznie i nieprecyzyjnie powołuje się powódka były znane wymienionej, co wynika wprost z akt postępowania egzekucyjnego.

Odpowiedzialność odszkodowawcza komorników określona jest w art. 23 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji jest odpowiedzialnością deliktową, której przesłanką jest działanie lub zaniechanie niezgodne z prawem. W świetle uregulowania przyjętego w tym przepisie, stanowiącym samodzielną podstawę solidarnej odpowiedzialności komornika i Skarbu Państwa, przyjmuje się, że nie jest to odpowiedzialność ani na zasadzie winy, ani na zasadzie ryzyka.

Działania Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mrągowie, które w świetle obowiązujących przepisów były zgodne z prawem i w żadnym razie nie mogły wyrządzić powódce jakiegokolwiek szkody. Wskazał na ogólną regułę wyrażoną w art. 6 kc, która stanowi, że dowód istnienia określonego faktu spoczywa na osobie, która z niego wywodzi skutek prawny. Ciężar dowodu polegającego na prawdziwości określonego twierdzenia o fakcie obciąża więc tego, kto się na daną okoliczność powołuje, a nie tego, kto faktowi zaprzecza. Tymczasem powódka nie udowodniła jakichkolwiek konkretnych działań pozwanego, które byłyby niezgodne z prawem, absolutnie nie wykazała także by w wyniku takich działań poniosła jakąkolwiek szkodę.

Pozwany w okresie wskazanym w pozwie ubezpieczony był w (...) S.A. w W., w zakresie ubezpieczenia OC. W przypadku ewentualnego przegrania sprawy przez wymienionego, będzie mu z tego tytułu przysługiwać regres w stosunku do ubezpieczyciela, w konsekwencji czego jego zawiadomienie i wezwanie do udziału w sprawie staje się uzasadnione.

Pismem z dnia 11 stycznia 2017 r. powódka odniosła się do stanowiska pozwanego wskazując, że wywody poczynione przez profesjonalnego pełnomocnika w żaden sposób nie odnoszą się do wskazanych uchybień prawa przez komornika sądowego podczas prowadzenia „egzekucji” w postępowaniu egzekucyjnym Km 85/02, które stanowiło dowód w sprawie. Natomiast odpowiedź ta zawiera szereg przyjętych przez judykaturę stanowisk w sprawie odpowiedzialności deliktowej komornika sądowego bez wskazania ich jako konkretnego dowodu na działanie komornika zgodnie z prawem w tym postępowaniu a szczegółowo wymienionych w pozwie jak i pismach przygotowawczych oraz stanowisku wyrażonym na rozprawie w dniu 9 stycznia 2017 r. Wskazała, że oczywistym jest, jak sam podaje pełnomocnik, tylko fakt szkody w określonych przepisami prawa okolicznościach czasowych może ulec przedawnieniu. Wymieniła również uchybienia pozwanego, wskazując na:

- brak właściwego umocowania pełnomocnika co jest uchybieniem skutkującym konsekwencjami dla całego postępowania egzekucyjnego wynikającymi z art. 379 pkt 2 kpc w zw. z art. 130 kpc i w zw. art. 167 kpc
- brak wskazania majątku dłużnika we wniosku o wszczęcie egzekucji co rodzi również konsekwencje w postaci zwrotu wierzycielowi wniosku o wszczęcie egzekucji a co całkowicie pominał Komornik.
- przeprowadzenie egzekucji z majątku dłużnika w postępowaniu egzekucyjnym Km 85/01, w którym wierzyciel nie posiadał tytułu wykonawczego na T. P..
- brak rozliczenia kosztów egzekucji zgodnie z art. 770 zd. 2 kpc w postępowaniu Km 85/02, a umieszczenie ich oraz stwierdzenie niezgodnie z tytułem wykonawczym wartości roszczenia do dalszej egzekucji w postanowieniu o umorzeniu egzekucji na jej bezskuteczność co zaprzecza wykładni art. 826 kpc
- przerwanie terminu biegu przedawnienia roszczenia poprzez wydanie w 2014 r. postanowienia o umorzeniu na bezskuteczność egzekucji dla podmiotu bez tytułu wykonawczego i nie posiadającego uprawnień do prowadzenia egzekucji od 2009 r.
- brak deklaratywnego stwierdzenia o umorzeniu z mocy prawa egzekucji po 2005 r., w przypadku kiedy wierzyciel nie złożył wniosku o wszczęcie egzekucji.
- prowadzenie egzekucji do nieruchomości Podmiejska 17 w M. po skutecznej egzekucji nieruchomości P. 8c w M. w dniu 11 kwietnia 2005 r., gdy egzekucja z nieruchomości ul. (...) po 31 maja 2004 r. została umorzona na podstawie art. 985 w zw. z art. 1004 kpc

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 07 czerwca 2001 r. Sąd Rejonowy w Szczecinie Wydział XI Gospodarczy w sprawie XI GNc 1473/01 wydał nakaz zapłaty, którym zasądził od T. P. na rzecz (...) Sp. z.o.o. z siedzibą w U. kwotę 13390,54 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu.

(dowód: nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym załącznik nr 2 k. 31-32)

Pełnomocnik wierzyciela (...) Sp. z.o.o. z siedzibą w S. w dniu 12 lutego 2002 r., powołując się na udzielone przez prezesa P. K. - 10 lutego 2002 r. – pełnomocnictwo, złożył do Komornika Sądowego Rewiru II w M. A. P. wniosek egzekucyjny przeciwko dłużniczce T. P. i wniósł o zaspokojenie wierzyciela w zakresie wierzytelności w wysokości 13.390,54 zł stanowiącej należność główną wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę płatności, określonymi nakazem

zapłaty z dnia 07 czerwca 2001 r. w sprawie XI GNc 1473/01, kosztów procesu w kwocie 4.283,00 zł, kosztów klauzuli wykonalności oraz kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu egzekucyjnym według norm przepisanych.

(dowód: wniosek egzekucyjny załącznik nr 1 k. 1, pełnomocnictwo k. 2)

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Biskupcu w sprawie KM 85/02 wezwał pełnomocnika wierzyciela do usunięcia braków wniosku poprzez wniesienie opłaty w egzekucji świadczeń pieniężnych w wysokości 190,00 zł w terminie tygodniowym.

(dowód: załącznik nr 1 - wezwanie k. 4)

Dnia 25 lutego 2002 r. pełnomocnik wierzyciela (...) Sp. z o.o. z siedzibą w U. odebrał wezwanie do zapłaty oraz wniosł opłatę w wysokości 190 zł.

(dowód: załącznik nr 1 - potwierdzenie odbioru k. 6; dowód przelewu opłaty k. 6)

Komornik Sądowy Przy Sądzie Rejonowym w Biskupcu w sprawie KM 85/02 zawiadomił T. P. o wszczęciu egzekucji w sprawie KM 85/02.

(dowód: załącznik nr 1 - zawiadomienie k. 7)

Pozwany pismem z 14 maja 2002 r. poinformował wierzyciela, że przeciwko dłużniczce prowadzona jest egzekucja z ułamkowej części nieruchomości tj. 1/2 położonej w M. nr KW (...) – dom mieszkalny, położony w miejscowości L. oraz nr KW (...) tj. mieszkanie własnościowe M. ul. (...).

(dowód: załącznik nr 1 pismo k. 8)

Dnia 20 maja 2002 r. wierzyciel rozszerzył wniosek egzekucyjny i wniosł o zajęcie i sprzedaż nieruchomości dłużniczki, a zwłaszcza domu mieszkalnego położonego w M. nr KW (...) i mieszkania własnościowego nr KW (...).

(dowód: załącznik nr 1 - rozszerzenie powództwa k. 10)

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Mrągowie w dniu 27 sierpnia 2002 r. wezwał dłużniczkę T. P. do zapłaty należności z tytułu prowadzonej egzekucji na podstawie tytułu wykonawczego nakazu zapłaty XI GNc 1473/01 kwoty 13.390,54 zł wraz z odsetkami od 27 sierpnia 2002 r. w wysokości 8.313,06 zł wraz z kosztami procesu 4.283 zł opłatą egzekucyjną w wysokości 190 zł oraz kosztami klauzuli w wysokości 6 zł pod rygorem przystąpienia do opisu i oszacowania nieruchomości.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 11-12)

Postanowieniem z dnia 2 sierpnia 2002 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Biskupcu połączył w jedno postępowanie egzekucyjne pod sygnaturą II KM 85/01 postępowania prowadzone z wniosku wierzycieli: K. E. – sygn. II KM 85/01 i 264/01, Spółka z.o.o. sygn. II KM 100/01, Bank (...) SA oddział w M. – sygn. II KM 93/02, Stora E. P. Spółka z.o.o. – sygn. II KM 92/01, Hurtownia (...) – II K 79/02, Hurtownia (...) – sygn. II K 81/02, J. B. – przeciwko dłużnikowi W. P. oraz z wniosku wierzycieli: K. M. K. – sygn. II KM 256/01, (...) sygn. II KM 690/01, Hurtownia (...) sygn. II KM 607/01, E. Spółka z.o.o. w S. o sygn. II K 82/02 – przeciwko dłużniczce T. P. - z udziałów w dwóch nieruchomościach położonych w M., jedna przy ul. (...) (Podmiejska) 17 (KW (...)), druga przy ul. (...) 8c14 (KW (...)).

(dowód: załącznik nr 1 - postanowienie k.13)

Dnia 07 października 2002 r. Komornik Sądowy sporządził protokół opisu i oszacowania nieruchomości położonej w M. ul. (...) nr KW (...) stanowiącej własność W. P. co do 1/2 części oraz T. P. co do 1/2 części.

(dowód: załącznik nr 2 – protokół k. 135-136)

Dnia 06 listopada 2002 r. Komornik Sądowy zawiadomił Sąd o wszczęciu egzekucji z nieruchomości położonej w M. ul., P. 8c/14 oraz przy ul. (...).

(dowód: załącznik k. 2 – zawiadomienie k. 144)

Postanowieniem z dnia 11 czerwca 2003 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie w sprawie I Cz 357/03 oddalił zażalenie dłużników na postanowienie z dnia 27 listopada 2002 r. Sądu Rejonowego w Biskupcu I Co 360/02 oddalającą skargę dłużników na opis i oszacowanie nieruchomości położonej w M. przy ul. (...).

(dowód: załącznik k. 2 - postanowienie k. 155; 159).

Dnia 11 kwietnia 2005 r. Komornik Sądowy przeprowadził pierwszą licytację nieruchomości ul. (...) w M.. Do przetargu stawiała się L. Ł. i J. N.. L. Ł. zaoferowała najwyższą cenę, tj. 60.100,00 zł.

(dowód: załącznik k. 2 – protokół k. 428-429)

Postanowieniem z dnia 09 maja 2005 r. Sąd Rejonowy w Mrągowie w sprawie I Co 17/04 postanowił nieruchomość położoną w M. przy ul. (...) przysądzić na własność L. Ł..

(dowód: załącznik k. 2 – postanowienie k. 436).

Postanowieniem z dnia 28 marca 2006 r. Komornik Sądowy obciążył T. P. celowymi kosztami egzekucyjnymi w wysokości 1999,18 zł oraz kwotą 3.915,00 zł tytułem opłaty stosunkowej w wysokości 15 % wyegzekwowanej kwoty obliczonej proporcjonalnie od sumy uzyskanej ze sprzedaży nieruchomości tj. 30.050,00 zł.

(dowód: załącznik k. 2 – postanowienie k. 155).

Postanowieniem z dnia 30 marca 2006 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Mrągowie przyznał koszty zastępstwa prawnego wierzyciela w wysokości 1200 zł.

Postanowieniem z dnia 12 stycznia 2007 r. w sprawie I Co 17/04 Sąd Rejonowy w Mrągowie sporządził plan podziału sumy uzyskanej z egzekucji do nieruchomości dłużników położonej przy ul. (...).

(dowód: załącznik nr 1 - postanowienie k.16)

Dnia 04 czerwca 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Mrągowie wysłuchując strony w trybie art. 827 kpc poinformował pełnomocnika wierzyciela, że postępowanie egzekucyjne w sprawie KM 85/02 będzie umorzone.

Postanowieniem z dnia 25 czerwca 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Mrągowie umorzył postępowanie w sprawie KM 85/02 powyżej wyegzekwowanej należności w kwocie 4.266,74 zł od dłużniczki T. P. na rzecz wierzyciela (...) Sp. z.o.o. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

T. P. zaskarżyła tę czynność. Sąd Rejonowy w Mrągowie postanowieniem z 18 sierpnia 2014 r. oddalił skargę dłużniczki.

(dowód: załącznik nr 1 pismo, postanowienie – załącznik nr 3)

Pozwem z dnia 24 listopada 2014 r. powódka T. P. wniosła o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego nakazu zapłaty z dnia 7 czerwca 2001 r. wydanego przez Sąd Rejonowy w Szczecinie w sprawie o sygn. akt XI GNc 1473/01 w całości z wnioskiem o zabezpieczenie powództwa poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego w sprawie KM 85/02. Postanowieniem z dnia 02 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy w Mrągowie I Wydział Cywilny w sprawie I C 485/14 oddalił wniosek o zabezpieczenie powództwa. Wyrokiem z dnia 23 marca 2016 r. Sąd Rejonowy w Mrągowie I Wydział Cywilny pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w S. z dnia 7 czerwca 2001r. sygn. akt XI GNc 1473/01 w zakresie wyegzekwowanej w toku postępowania

egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mrągowie A. P. pod sygnaturą KM 85/02 kwoty 3.066,74 zł. Wyrok ten zaskarżyła powódka.

(dowód: pozew załącznik nr 2 k.2-4; postanowienie załącznik nr 2 k. 49; postanowienie załącznik 2 k. 186)

Sąd zważył, co następuje:

Powódka w swych pismach procesowych wskazywała na wiele czynności i zaniechań komornika, które w jej ocenie były niezgodne z prawem i stanowiły podstawę do żądania odszkodowania od pozwanego komornika.

Na tle zarysowanego przez powódkę stanu faktycznego i zgłoszonego żądania naprawienia szkody co do kwoty głównej i odsetek od 12 lutego 2002 r. stwierdzić należy, że T. P. uznaje, że to w tym dniu roszczenie stało się wymagalne, a zatem, że szkoda już wtedy powstała. Ma to istotne znaczenie z punktu widzenia zmian stanu prawnego co do zasad odpowiedzialności odszkodowawczej komornika.

W lutym 2002 r. obowiązywał już przepis art. 23 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji z 29 sierpnia 1997 r., który stanowił, że komornik ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu czynności.

Przewidziana zaś w art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji odpowiedzialność odszkodowawcza komornika za szkodę wyrządzoną w toku egzekucji przed 1 września 2004 r. jest odpowiedzialnością deliktową za działania niezgodne z prawem. Gdy chodzi więc o termin przedawnienia roszczenia dochodzonego w rozpoznawanej sprawie, w grę wchodzi termin przewidziany w art. 442 kc. Zasadniczy termin przedawnienia roszczeń o naprawienie szkody wynikłej z czynu niedozwolonego to trzy lata od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia (art. 442 § 1 zdanie pierwsze). W każdym jednak wypadku - jak to wynika ze zdania drugiego art. 442 § 1 kc - roszczenie przedawnia się z upływem lat dziesięciu od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę. Zaostrzony, wydłużony termin przedawnienia z art. 442 § 2 kc znajduje zastosowanie wówczas, gdy szkoda wynika ze zbrodni lub występku. Sąd stosuje więc art. 442 § 2 kc gdy ustali fakt popełnienia zbrodni lub występku jako przyczyny szkody (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 grudnia 2004 r., sygn. IV CK 341/04).

Dziesięć lat od 12 lutego 2002 r. czyli od dnia w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę upłynęło z dniem 12 lutego 2012 r. Pozew został zaś złożony 18 kwietnia 2016 r. W niniejszej sprawie nie zaszły też okoliczności, o których mowa w § 2 art. 442 kc.

W ocenie Sądu pozwany podnosząc zarzut przedawnienia skutecznie uchylił się od obowiązku zaspokojenia zobowiązania, nawet przy założeniu, że takowe faktycznie istnieje. Powódka nie wskazała żadnych okoliczności, które mogłyby świadczyć, że roszczenie nie uległo przedawnieniu. Nie dołączono do pozwu żadnych dokumentów na tę okoliczność.

Przedawnienie jest instytucją prawa bezwzględnie obowiązującego (*ius cogens*) i regulujące je przepisy nie mogą być uchylone lub zmienione wolą stron – zgodnie z treścią przepisu art. 119 kc, terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną.

Należy zauważyć, iż zgodnie z treścią przepisu art. 117 § 2 kc sam upływ terminu przedawnienia nie wywołuje skutku przedawnienia, lecz powoduje powstanie po stronie tego, przeciw komu przysługuje roszczenie, uprawnienia do uchylenia się od jego zaspokojenia. Dotyczy to nie tylko roszczenia głównego, ale i odsetek za opóźnienie (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10.11.1995r., III CZP 156/95). Ten przeciwko komu roszczenie przysługuje, zachowuje pełną swobodę korzystania z przedawnienia, chyba że po upływie terminu przedawnienia, zrzeka się tego zarzutu. Pozwany w niniejszej sprawie nie zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Powódka w niniejszej sprawie powoływała szereg uchybień pozwanego, które w jej ocenie świadczą o zasadności dochodzonego roszczenia. Wobec podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia Sąd odniesie się

do ostatniej czynności wskazywanej przez powódkę podjętej przez komornika w sprawie Km 85/02, czyli umorzenia postępowania, w stosunku do której nie upłynął jeszcze trzyletni termin przedawnienia.

Na wstępie wskazać należy, że podstawą (zasadą) odpowiedzialności komornika z art. 23 jest niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności. Nie jest to odpowiedzialność na zasadzie winy. Nie jest to również odpowiedzialność na zasadzie ryzyka, gdyż przyjęcie i zastosowanie takiej odpowiedzialności jest możliwe tylko w wypadkach przewidzianych przez ustawę, która przewiduje jednocześnie możliwość uwolnienia się od tej surowej odpowiedzialności, wskazując przesłanki egzoneracyjne (por. H. Ciepla, J. Skibińska-Adamowicz, Status prawny..., s. 19 i n.; wyroki SN: z 6 kwietnia 2006 r., IV CSK 6/2006, LexisNexis nr 404421, M.Prawn. 2006, nr 9, s. 458; z 16 marca 2007 r., III CSK 381/2006, LexisNexis nr 1810817, OSNC 2008, nr 2, poz. 28). Do przyjęcia odpowiedzialności komornika z art. 23 wystarcza sama niezgodność z prawem działania lub zaniechania komornika. Przez działanie lub zaniechanie niezgodne z prawem należy rozumieć niezgodność z normami prawa w rozumieniu art. 87 Konstytucji RP, tj. z Konstytucją RP, ustawami, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi oraz rozporządzeniami, a także niezgodność z prawem Unii Europejskiej (por. H. Ciepla, J. Skibińska-Adamowicz, Status prawny..., s. 16 i n.). W wyroku z 23 września 2003 r., K. 20/2002, LexisNexis nr (...) (OTK ZU 2003, nr 7, poz. 76). Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że niezgodność z prawem należy ujmować obiektywnie, jako zaprzeczenie zachowania uwzględniającego nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej. Niezgodności tej nie można natomiast ujmować jako działania niezgodnego z normami obyczajowymi i moralnymi, określanymi mianem zasad współżycia społecznego lub dobrych obyczajów. Art. 23 ustawy nie określa samodzielnie przesłanek odpowiedzialności komornika w sensie warunków powstania obowiązku naprawienia szkody. W tym zakresie będą mieć zastosowanie ogólne przesłanki odpowiedzialności deliktowej, wynikające z przepisów Kodeksu cywilnego (por. uchwałę SN z 13 października 2004 r., III CZP 54/2004, LexisNexis nr (...), OSNC 2005, nr 10, poz. 168). Do przesłanek tych należą:

- 1) szkoda w znaczeniu uszczerbku w dobrach osoby poszkodowanej,
- 2) fakt (zdarzenie), z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy (zdarzeniem tym według art. 23 jest niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie komornika),
- 3) związek przyczynowy między faktem (zdarzeniem) a szkodą.

W konsekwencji uznać należy, iż przesłanka bezprawności oznacza naruszenie przez komornika przepisów prawa, przy czym nie każde naruszenie prawa będzie stanowiło podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej, ale jedynie takie, które stanowiło warunek konieczny powstania szkody i którego normalnym następstwem w danych okolicznościach jest powstanie szkody. Podkreślić jednocześnie należy, że termin "zachowanie niezgodne z prawem" należy rozumieć jako zaprzeczenie zachowania uwzględniającego nakazy i zakazy wynikające z normy prawa. Pojęcie niezgodności z prawem na gruncie tego przepisu nie obejmuje natomiast naruszeń norm moralnych i obyczajowych, określanych terminem zasad współżycia społecznego lub dobrych obyczajów. Kluczowe więc znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miało ustalenie czy czynności podejmowane przez pozwanego komornika były zgodne z prawem.

W ocenie Sądu wydane przez pozwanego 25 czerwca 2014 r. postanowienie nie było działaniem niezgodnym z prawem. Postanowienie zostało wydane na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 kpc, zgodnie z którym postępowanie umarza się w całości lub części z urzędu jeżeli jest oczywiste, że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych. Postanowienie to zostało przez powódkę zaskarżone do Sądu Rejonowego w Mrągowie, który wniosoną skargę oddalił. W ocenie Sądu nie doszło też do naruszenia obowiązującego do 20 stycznia 2014 r. art. 823 kpc, wedle którego postępowanie egzekucyjne umarza się z mocy samego prawa, jeżeli wierzyciel w ciągu roku nie dokonał czynności potrzebnej do dalszego prowadzenia postępowania lub nie zażądał podjęcia zawieszzonego postępowania. Termin powyższy biegnie od dnia dokonania ostatniej czynności egzekucyjnej, a w razie zawieszenia postępowania - od ustania przyczyny zawieszenia. Norma prawna zawarta w art. 823 kpc łączy jednakże umorzenie postępowania egzekucyjnego z mocy prawa wyłącznie z bezczynnością wierzyciela. Bezczynność ta zaś istnieje tylko wtedy gdy wierzyciel jest obowiązany do dokonania czynności niezbędnej do dalszego prowadzenia postępowania egzekucyjnego. W niniejszej sprawie taka okoliczność nie wystąpiła, bowiem czynność egzekucyjna nie była blokowana na skutek bezczynności

wierzyciela, a brak efektów postępowania egzekucyjnego, czy brak inicjatywy wierzyciela nie prowadzi automatycznie do konsekwencji wynikających z art. 823 kpc Wierzyciel poza egzekucją z nieruchomości wskazał również inne sposoby egzekucji, które nie wymagają stałej inicjatywy wierzyciela przy prowadzeniu egzekucji.

Powódka nie wykazała zasadności dochodzonego roszczenia. Stosownie zaś do art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W świetle tego przepisu za prawdziwe mogą być przyjęte fakty, które zostały udowodnione przez stronę obciążoną ciężarem ich dowodzenia, zaś pominięte powinny zostać fakty, które przez stronę obciążoną obowiązkiem dowodzenia nie zostały należycie wykazane. Materialnoprawną zasadę rozkładu ciężaru dowodu z art. 6 kc uzupełniają reguły procesowe, w szczególności art. 3 kpc oraz art. 232 kpc nakazujące stronom przejawiać aktywność w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne, w szczególności wskazywać dowody. Obowiązek przedstawiania dowodów odnosi się zarówno do przesłanek dotyczących samej zasadności dochodzonego roszczenia, jak i jego wysokości. Niedochowanie powyższych obowiązków skutkuje ryzykiem przegrania procesu przez stronę, którą obciążał ciężar wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Ciężar dostarczenia w postępowaniu sądowym materiału procesowego spoczywa zasadniczo na stronach. Poszukiwanie za stronę przez Sąd z urzędu okoliczności przemawiających za jej stanowiskiem w istocie stanowiłoby wyręczenie jej w obowiązkach procesowych, przez co sąd mógłby narazić się na zarzut nierównego traktowania stron procesu. Rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która wywodzi z tych faktów skutki prawne (art. 6 kc).

Mając powyższe na uwadze, Sąd powództwo oddalił.

Orzeczenie o kosztach postępowania Sąd oparł na treści art. 102 kpc z uwagi na sytuację majątkową powódki, źródło roszczenia w powiązaniu z jej silnym subiektywnym przekonaniem o zasadności powództwa uznając, że zachodzi wyjątkowy przypadek uzasadniający zasądzenie od powódki tylko część kosztów procesu na rzecz pozwanego. Na kwotę zasądzoną składa się 1/4 kosztów wynikających z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) w zw. z § 2 rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku zmieniającym rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.